

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

La mula y la fea

Inauguració: Divendres, 11 de desembre de 2015, 19.00 h.

Exposició: 11.12.2015 – 18.02.2016. Dimarts a divendres de 10.30 a 19.00 h i dissabtes de 10.00 a 14.30 h.

Artistes: Jesper Dalgaard, Pauline Fondevila, Carlota Juncosa, Jonathan Millán, Rasmus Nilausen, Miguel Noguera, Francesc Ruiz, David Shrigley i Nedko Solakov.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar una exposició amb els artistes Jesper Dalgaard, Pauline Fondevila, Carlota Juncosa, Jonathan Millán, Rasmus Nilausen, Miguel Noguera, Francesc Ruiz, David Shrigley i Nedko Solakov. Seguint les exposicions de Rasmus Nilausen i Francesc Ruiz, tanquem l'any amb la tercera exposició centrada en la pintura i el dibuix.

La multiplicitat de punts de vista al voltant del dibuix reunits en aquesta exposició convergeixen en un mateix aspecte: la posada en escena dels mecanismes pels quals es construeix el sentit (de l'humor). Les obres utilitzen el dibuix no tant com un reflex o un registre de la realitat sinó com un material que la constitueix, després ve la necessitat constant d'atorgar-li un sentit i la inèrcia perquè aquest sentit es ceneixi a la normalitat. És la coherència, el sentit comú i la bona direcció els que estan en dubte en tots aquests treballs. La distància amb la norma es produeix en el desvari, l'ombra i l'humor negre. Així, la normalitat s'abandona en una mena d'angle obtús i punyent en alguns casos, i en una fugida que va en múltiples direccions en uns altres. Pols oposats en un camp magnètic espallat (el que és real, l'animal, la mula) escapant feixugament de la normalitat (la lletja).

Un altre aspecte a ressaltar en aquest joc de forces és la pàtina de comicitat a sota de la qual s'amaga simplement la tragèdia. A primera vista preval l'humor com a nota concordant en cadascun dels treballs, però la remor de fons permet una lectura en clau més densa. En l'humor, la realitat es presenta tal com és: idiota (la mula), mentre que els temes que inciten al riure són la vellesa, la malaltia i la mort; l'accident, l'infortuni, el fracàs (la lletja). Una mirada i un sentit que ens permet mirar tots aquests aspectes cara a cara, sense màscares, permetent potser un índex de possible reconciliació.

Jesper Dalgaard presenta dos vídeos, *Pony Burger* [hamburguesa de pony] i *Opmærksom eller særlig opmærksom?* [Prestar atenció o atenció especial?], a més d'una selecció d'esbossos utilitzats per realitzar el primer. *Pony Burger* (2014) és una espècie de extensió d'una de les seves obres anteriors que tractava sobre la lluita d'un artista per trobar una expressió personal i original; de com l'èxit i el fracàs són dues cares d'una mateixa història plena d'alts i baixos. En certa manera *Pony Burger* comença on va acabar la primera pel·lícula. A la primera, el propòsit de l'artista era inventar un estil que li assegurés fama i fortuna, però la seva missió fracassa. En el seu lloc, ara va a provar de cridar l'atenció a través de la provocació, en fer una obra que provoqui un escàndol. L'artista vol matar un poni i transformar-lo en hamburgueses per servir al públic. Però l'artista no ha pensat prou en les conseqüències i es veu sobtadament involucrat en un circ mediàtic, de manera que acaba sent estigmatitzat i odiat pel públic.

Opmærksom eller særlig opmærksom? del 2004 és una espècie de vídeo educatiu que d'una manera molt senzilla explica i demostra el perill davant el qual un ha d'estar preparat a enfrontar-se a diferents situacions relacionades amb el treball.

Pauline Fondevila presenta deu dibuixos i un text que formen part d'un projecte més extens, on equipara a nivell físic i simbòlic la formació d'una illa amb la construcció d'una casa. Es tracta d'un periple que va de l'històric al biogràfic, en la seva particular manera de fusionar imaginaris múltiples a partir de refe-

rents populars i folklòrics. En paraules de Pauline: "Sant Borondón és una mostra feta de terra, fusta i aigua. És la recerca d'una família d'illes, on una porta a una altra, illa de mar a illa de riu, illa d'Argentina a illa d'Espanya. És el començament d'una casa. És un ritme de tambor. És una història de fantasmes i diverses històries d'amor."

Carlota Juncosa exhibeix un recopilatori de dibuixos que consisteix en impressions existencials acompanyades de textos que, o bé descriuen el que passa, o acompanyen els dibuixos a manera de joc. Tot i que no busca el lletgisme, les seves obres reflecteixen sovint lo complexe que li resulta creure en alguna cosa, el que propicia que es pugui percebre certa actitud de desgana, que al seu torn, forma part del seu encant. El conjunt sorgeix de diferents estats d'ànim, els quals influeixen directament en el tipus de registre que l'artista va acumulant. El resultat és un món format per éssers unidireccionals que concreten en la seva actitud, ofici o estat d'ànim, la complexitat i l'aldarull del món, com si Carlota necessités filtrar l'embolc de l'existència i al bolcar-la sobre el paper quedés reduïda a un parell de coordenades, convertint-la en una cosa tan simple que sembla ridícula.

Jonathan Millán presenta una sèrie de dibuixos i un mural que van sobre una mateixa idea, una d'aquestes idees tan dolentes que fan mal: un pallasso pintat a la paret. La sèrie parteix de l'impuls d'anar en una direcció contrària a la que hauria d'anar: agafar una imatge que és molt costa amunt i aprofundir en ella, insistir i donar-li molt més temps del que se li hauria de donar. Així, l'obstinació amb la qual es tracta xoca de front amb l'estúpid de la idea. A força d'insistir-hi, i veient-la des de diferents angles acaba agafant consistència. Per pura tossuderia i més enllà que la idea sigui bona o dolenta es va tornant inqüestionablement sòlida i real.

En les pintures de Rasmus Nilausen és habitual trobar com a referent al dibuix, tant en el traç amb què resol les seves figures com en l'imaginari heretat molt sovint de la història de la pintura. En aquest cas la pintura és també un territori de tempteig, de dubtes, d'obsessions personals i fins i tot de contradiccions, vàlides totes elles en el resultat final. Un espai en el qual l'errada serveix per modelar el correcte, en un procés interminable buscant utòpicament la perfecció. En aquest procés, el creador i allò creat tenen una relació única en la qual la senzillesa, la banalitat, la mínima expressió, ajuden a considerar la complexitat de la seva pintura. Una obra en la qual el rigor i l'autoexigència s'estableixen com un camí dur i innegociable.

A partir d'una estructura narrativa reduïda en molts casos al gest, el deliri, l'aberració, Miguel Noguera construeix la seva particular escapada a partir d'una atenció minuciosa als detalls de la realitat que frega el paroxisme. Per això acudeix a l'imaginari popular de la cultura de barri i l'extrapola a la ciència ficció, el còmic i el cinema com a fàbriques del mobiliari mental de la societat de consum. Tensa l'arc del sentit com si no tingués fletxa. En les històries sempre falta alguna cosa, i aquesta cosa és el transport de la lògica productiva, que mou els successos cap a una finalitat. Les armes en aquest cas són la raresa en l'acoblament entre la imatge i el text, com si en la distància que va de la una a l'altra de sobte ens ensopeguéssim.

Francesc Ruiz prèn el seu interès per la potència metafòrica de l'acte de consumir, dels espais on s'escenifica –malls, grans magatzems, carrers comercials– i de les deixalles que genera. Els seus dibuixos proposen una reinvençió d'aquests escenaris que faci aflorar la complexa i sovint delirant dinàmica psicològica sobre la qual se sustenten les nocions convencionals d'entorn urbà i de pertinença social. D'aquesta subversió del quotidià emergeix, no obstant això, un horitzó potencialment infinit de reinvençió tant personal com a col·lectiva. Els grans magatzems KaDeWe de Berlín constitueixen l'escenari d'una realitat alternativa on clients, empleats i mers vianants s'abandonen a tota classe d'estratègies i motivacions: comprar, per descomptat; però també mirar, divertir-se i fins i tot reconvertir l'espai en alguna cosa totalment diferent.

L'obra *Untitled (keep your hair on ...)* 2005 de David Shrigley consisteix en una sèrie de 19 quadres col·locats en un prestatge estret. Cada quadre té una forma i una mida diferents. Poden semblar obres independents, però el joc entre les paraules i les imatges abstractes crea el món polifacètic i absurd de Shrigley. En el conjunt hi ha les dues pintures de text, *Worried* i *Noodles*, que més tard es van convertir en la portada de la publicació *Worried Noodles (The Empty Sleeve)* i del doble CD *Worried Noodles*. És un bon exemple de la manera en què Shrigley utilitza, reutilitza i combina text i imatges de maneres i en mitjans diferents, i mostra com les seves obres, exposades en galeries i museus, entren en l'àmbit de la cultura popular i els mitjans de comunicació de masses.

Tanca l'exposició la proposta de Nedko Solakov amb un univers basat en el dibuix i el text, en què converteix les obres en petites històries "heroiques" en un cas i fregant l'absurd en altres, on habiten amagats diminuts personatges amb una estranya vida pròpia. Dues peces on la ingenuïtat dels dibuixos contrasta amb la complexitat de les històries representades. En paraules d'un dels dibuixos de Nedko: "Un dispositiu de producció absurd té un nou tall de pèl".

Amb la col·laboració de:

CAL CEGO
Col·lecció d'Art Contemporani

*Per a més informació i/o imatges contactar amb Víctor Pérez (victor@estranydelamota.com).